

També hi ha raons culturals que expliquen l'adhesió al sobiranisme d'aquestes classes mitjanes. De mica en mica s'ha anat esvaint el somni d'una Espanya plurinacional, pluricultural i plurilingüística que semblava possible als inicis de la Transició. Enfront d'aquest ideal modernitzador de l'estat espanyol, s'ha anat imposant el model d'un estat uniformitzador i, recentment, fins i tot recentralitzador. Bona part de la ciutadania catalana troba en el sobiranisme un esperit absolutament democràtic, constructiu i participatiu, que contrasta amb el constant estirabot, l'actitud fatxenda i els tics autoritaris dels estaments espanyols.

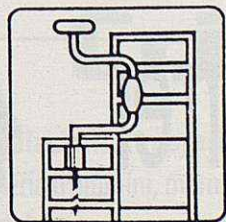
I tot plegat ben amanit amb les habituals dosis de menyspreu i d'humiliació a què s'han vist sotmesos els nostres representats cada vegada que han expressat els anhels de la majoria de catalans.

En aquest context l'onada de consultes populars, primer, i l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) després, han tingut l'habilitat de canalitzar aquesta sensibilitat social per tal que la pressió popular per la independència arribés als partits polítics i, finalment, al Parlament de Catalunya.

L'adopció del sobiranisme no sembla, doncs, una febrada circumstancial que una més que improbable recuperació econòmica pugui automàticament revertir. Al contrari, tot fa pensar en un camí sense retorn. Quan tanta gent ha assumit amb normalitat i tranquil·litat les idees del sobiranisme, quan de manera tant multitudinària com exemplar ha expressat la seva aspiració que Catalunya sigui un nou estat a Europa, tot això no respon a una exaltació momentània, sinó a un desig lentament madurat. No heu observat que des de fa unes setmanes al nostre país es respira un aire diferent? La gent, malgrat els estralls de la crisi, somriu com feia temps que no ho feia. Un sentiment d'esperança flota a l'aire i el futur es veu d'un altre color. Es parla de la independència a la feina, al mercat, a la consulta del metge, amb una naturalitat que fa poc era impensable. Ara és un bon moment per intentar incorporar al projecte moltes més persones que, tot i poder-ne ser els principals beneficiaris, encara se'n senten al marge.

Ara bé, no podem pas llençar les campanes al vol; el camí està tot just començat, potser serà llarg, sinuós i ple d'obstacles. Només podrem comptar amb les nostres pròpies forces i ens caldrà molta voluntat i grans dosis d'energia. Cal que siguem conscients que Espanya no ens ho posarà gens fàcil, ens faran joc brut a fora i a dins de casa, i hem d'estar preparats per resistir. No ens podem arronsar, ni defallir a les primeres envestides. Hem d'aguantar fermes en el nostre discurs digne, democràtic, raonat i serè, i evitar caure en provocacions. Davant les dificultats algú dels nostres potser pensarà que el viatge no valia la pena, com els israelites durant la travessa del desert van enyorar les olles de carn de l'esclavatge a Egipte. Caldrà estar ben concentrats en l'objectiu i vetllar per mantenir els ànims i la il·lusió intactes. La terra promesa és a tocar.

Pere Bonet (ERA-ANC)

FUSTERIA
Lluís Girbau

C/. La Serra, s/n.
Telèfon 93 844 67 15
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA